

[Kastrup Olsen.]

fortjener de, og det danske Samfund kan ikke være bekendt at yde dem noget slet.

Elgaard: Venstre vil gerne være med til at gennemføre dette Lovforslag, og i den Velvilje, som dette er Udtryk for, ligger ogsaa, at vi vil forstaa, om man fra Handelsministeriets Side er skaansom i Afviklingen af den Gæld, der omfattes af Lovforslaget. Jeg anbefaler dette til Vedtagelse.

Jørgen Jørgensen: Det vil vække Tilfredshed i alle Kredse, at Staten tager Initiativ til at skaffe Midler til Veje til at komme de Mennesker til Hjælp, hvis Paarørende paa Søen under disse Aars farlige Forhold er kommet af Dage, og derved i høj Grad hjælper dem, der sidder tilbage; i de fleste Tilfælde sidder de i meget smaa Kaar. Hele det danske Folk er vore Sømænd megen Tak skyldig, de har udført en Gerning under de mest farefulde Forhold, som har været til stor Gavn for vort Land. Med hele vor Beliggenhed er vi i den Grad afhængige af Forbindelse med Omverdenen, at det maa være afgørende for hele vort Lands Stilling økonomisk, at vi kan holde Forbindelsen med den store Verden saa længe som muligt og saa vidt som muligt. Og det lader sig ikke gøre, uden at vi har tapre Folk, som trods Minefare og alt, hvad der i disse Aar har været af Risikomomenter for Søfarten, vil tage ud og øve deres daglige Dont og passe det Arbejde, som er nødvendigt for at sikre vore Forsyninger og for at sikre Danmarks Stilling inden for Nationerne i det hele taget. Det har vore Søfolk gjort gennem disse farefulde Aar med Trofasthed og derigennem ydet en Indsats, som vi, hele det danske Folk, er disse Mennesker taknemmelige for. Derfor synes jeg ogsaa, det er rigtigt, at de, der nu sidder tilbage, hvor Forsørgeren er blevet taget bort under sin farefulde Gerning, faar økonomiske Vilkaar at leve under, som staar i et rimeligt Forhold til den Indsats, deres Forsørger har ydet i det danske Samfunds Tjeneste.

Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne give Tilslutning til, at Lovforslaget gennemføres.

Svend Nielsen: Det er jo bedre at faa Brød end Stene som Tak for den Indsats, man har ydet. Hidtil har Forholdet været det, at Søfolkens Indsats gennem Tiderne er belønnet med kønne Ord og efter den sidste Krig med den Mindesten, som har

sin Plads derude paa Langelinie. Bag det Forslag, som nu er fremsat til Behandling her i Dag, er der naturligvis en smuk Tanke, som jeg anerkender og paaskønner, men i Realiteten er det jo ikke en Lov, der kommer til at betyde saa forfærdelig meget, naar man tager i Betragtning de efter min Opfattelse meget ringe økonomiske Midler, der vil blive Tale om at stille til Raadighed til Hjælp for disse trængende Søfolk, som enten paa Grund af Krigsforholdene har faaet deres økonomiske Forhold forringet og ikke falder ind under andre Bestemmelser eller paa Grund af andre Aarsager maa betragtes som trængende.

Der er et Spørgsmaal i Forbindelse med dette Lovforslag, som jeg gerne vil have Lov til at komme med et Par Bemærkninger om. Det bestemmes i Lovforslagets § 4, at Administrationen af denne Fond skal udøves af en Bestyrelse, sammensat af de forskellige Søfolksorganisationer og andre Foreninger med Tilknytning til Søfolks Forhold. Jeg vil mene, at det, der er af temmelig afgørende Betydning i Forbindelse med Samsættningen af Bestyrelsen, er, at de egentlige Søfartsorganisationer under alle Omstændigheder faar en temmelig stor Indflydelse paa denne Bestyrelse. Der er jo en Del Foreninger af velgørende Art, som ubetinget udretter et Stykke Arbejde til Gavn for Søfolkene, men de Organisationer, som i første Række er afgørende, og som er kompetente til at afgøre, hvorvidt Manden er trængende eller ikke trængende, maa være de Organisationer, som Manden staar i og maaske har været tilknyttet i en Aarrække, Organisationer, der som oftest kender Manden og ved, hvorvidt det nu er rigtigt eller forkert, hvad han siger, naar Spørgsmaal rejses om at faa Del i økonomiske Ydelser gennem denne Lov. Det kan ikke være saadan, at visse af disse Foreninger med en meget periferisk Tilknytning til Sømandsstanden skal have en saadan Repræsentationsret i Bestyrelsen, at det i sidste Instans er de Mennesker, der kommer til at administrere de Midler, der kan blive Tale om at udbetale.

Som allerede bemærket er Lovforslaget jo Udtryk for en smuk Tanke, som man kan paaskønne, men nogen afgørende Betydning for Stillingen blandt Søfolkene faar denne Lov naturligvis ikke. Der er efter min Opfattelse en Ting, der ubetinget maa gøres, hvis ikke Søfolkene fortsat skal betragte alle de kønne Ord som Snak, man nu engang faar serveret, hver Gang Søfolkene har ydet en eller anden Indsats paa Grund af Krigsforhold og lignende, og det er, at Sø-